

Гимназијалац

Лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2016/17. број 2.

Садржај

Свети Сава	3
Ходочашће Вуку.....	4
Бал под маскама	6
Бруцошијада 2016	8
Бродарење Дунавом.....	10
Обећање	11
Излет у Сентандреју	12
Ја, макароне, он и његова змија	14
Спорт	15
Невреме	16

„Гимназијалац”

лист ђака Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, школска година 2016/2017. број 2.;

Уредник: Анђела Теслић

Редакција: Анђела Теслић, Теодора Бачко, Татјана Дамњановић, Катарина Рац, Никола Плавшић, Марија Симић, Катарина Фекете, Маја Петковић, Мина Јаковљевић, Катарина Поповић, Бојана Мишулић, Ирина Булатовић, Тијана Марков, Милица Јокић

Технички уредник: Зоран Меселџија

Одговорни професор: Драгомир Дујмов

Лектура: Драгана Меселџија

За издавача: др Јованка Ластић, директор

Реч уредника

Драги моји СОШИГ-овци, док је школска година у пуном јеку, добро дође направити паузу од учења уз нови број вашег омиљеног часописа. Врло добро знам колико ће вам пријати мали одмор од учења и свих могућих обавеза. Живот гимназијалца није лак. Свакодневно устајање у ране јутарње сате, одласци у школу, контролни задаци и прегршт домаћих задатака које је скоро немогуће урадити због ваншколских активности попут спорта, поподневне дремке или шетње по овако лепом времену. Но, ипак мислим да је тежи живот гимназијалца смештен у дому. Имамо ту срећу да су редовно организовани излети и одласци на места предвиђена за културно уздизање попут опере, позоришта и изложби. То је код нас један начин за попунити своје слободно време. Али занимљиво постаје када се врата дома затворе у 21:00. Тада сви ученици журно иду од собе до собе, препричавају догађаје, дешавања и оно што су научили у некој другој соби (кхм, наравно да не мислим на трачарење). На крају дана, свако се запита, како побогу да стигне да уради све за школу. Међутим, из угла матуранта могу да вам кажем да и треба средњошколске дане што више проводити са другарима. То су искуства која остају за цео живот и на крају четврте године требало би да се сећате тих излета и шетњи поред Дунава, а не нервирања око оцене коју на крају ипак уз мало труда поправите.

Редакција „Гимназијалца” се потрудила да сумира утиске са догађаја који су обележили претходни период. У овом броју видећете колико је Сентандреја вољена међу ђацима српске гимназије, видећемо како су се публика и деветаци провели на чувеној „Бруцошијади” и маскенбалу, прочитаћете извештаје са приредбе посвећене школској слави и са ходочашћа Вуку. Видећемо и мисли чланова наше редакције које су стављене на папир. Такође ни у овом броју нисмо занемарили успехе наших спортиста.

До следећег броја, пуно поздрава шаље вам редакција „Гимназијалца”!

А. Теслић

СВЕТИ САВА

Још у раним хришћанским временима, један византијски цар је рекао: „Величина једног народа не гледа се по броју тог народа, ни по територији његовој, величина једног народа гледа се по томе, колико је тај народ изнедрио из себе Светитеља и угодника Божијих”. Ако би ово узели као мерило, онда српски народ јесте велики и Богом дани народ. Јер светородна лоза Немањића, дала је велике Светитеље и Просветитеље, и тиме српски народ привела Богу и Богопознању. Рад Светог Саве на просвећењу српског народа започео је његовим доласком из Свете Горе у Србију, односно од преноса моштију свога оца Светог Симеона из манастира Хиландара у манастир Студеницу. Од тог времена Студеница је постала центар српско црквеног и просветног живота. Све се почиње окретати личности Светога Саве, чији лик добија све већу пуноћу, личност све већи значај. У очима народа, коме се он све више приближавао и то сваком човеку као лику Божијем, створена је на основу живота Светога Саве, легенда о њему као светитељу, који све може и чија је молитва чудотворна. Његов строги монашки живот, нарочито у Испосници Студеничкој, његова мисионарска путовања и неуморно ревновање за веру, чинили су да је народ гледао у њему истинског просветитеља и свеца. Мисионарски рад Светог Саве и његов начин припремања подмлатка открива јасну мисао и одређени циљ. Када је помагао да се среди стање у земљи и када је проучио прилике на терену, он се сав дао на посао на стварању самосталности Српске Цркве. Свети Сава је добро знао шта значи да Срби имају своју, самосталну Цркву, јер је такође савршено знао да без Цркве нема ни правог просвећења, а ни освећења српског народа. И тако, без икаквог претеривања, Свети Сава је један од највећих и најсветлијих личности у историји српског народа. Он је велики по свом богоугодном и боголиком животу, по својој раду, и по ономе што је народ осећао у његовим делима. Велики је и недостижан скоро у свим областима нашег националног и културног живота, и то се потврђује не само у писаним изворима и споменицима, већ и у усменом народном предању. У свеукупној личности Светога Саве као преданог монаха, вредног законодавца, значајног књижевника, творца нових идеала, ваљаног државника, највећег просветитеља и хришћанског филозофа, можемо да сагледамо светлу, кристалну

и снажну мисао светосавља, која је само као таква могла да проживи све епохе обезбожења, роботације и дехуманизације човека. Где има Срба ту има и Светог Саве. Куд год да пођемо, у крајеве које настајују, или су настајивали Срби, наићи ћемо на неко обележје Светог Саве. Култ Светог Саве развија се још за његовог живота, док је након смрти сматран чудотворцем и исцелитељем. У знак дуговечног обнављања култа Светог Саве, законом из 1840. године празник који се обележава 14. односно 27. јануара, постаје и општа 'школска слава'. Савиндан се у свим српским школама обележава свечаном приредбом, као и освештавањем колача и кољива (жита). У нашој школи се као и претходних година обележио на исти начин. У среду, 25. јануара у фискултурној сали одржана је свечана приредба, као и

чин освештавања и резања колача. Свечаности су присуствовали сви ученици, заједно са професорима, васпитачима, учитељима и директоркама. Уз представу коју су приредили ученици 9. и 10. разреда уз помоћ професорке Кристине Бекић, певао је и хор предвођен професорком Оливером Мунишић. Своје време имали су и најмлађи чланови наше заједнице, из вртића и нижих разреда основне школе. Након приредбе је уследило освештавање колача и кољива, а онда се пред крај програма директорки др Јованки Ластих указала прилика да пред целом школом свечано уручи поклон, као признање за дугогодишњи рад пензионисаној професорки математике Радојки Маргаритовић. Програм је завршен говором директорке школе Јованке Ластих пропраћен усхићењем и аплаузом. На дан Светог Саве, 27. јануара ученици из мушког и женског дома присуствовали су литургији у цркви Светог Ђорђа. Након литургије, наши најстарији ученици су се сналазили у улози кумова, припремивши малу закуску. Ми смо и ове године нашу мисију очувања култа светосавља успешно извршили.

Марија Симић, 9.в

Ходочашће Вуку

„Чувајте, чедо моје мило, језик као земљу...
послије изгубљеног језика нема народа.“

Стефан Немања

Јесењи поветарац носи пожутело лишће. Сунчан и леп јесењи дан у Табану, старом делу Будима где су некада живели Срби.

Испод старог платана окупљени ученици и професори код спомен бисте Вуку Стефановићу Караџићу, која је рад истакнутог вајара, Небојше Митровића. Маркантан лик чије црте остају урезане у памћењу.

И ове јесени, како је већ одавно уобичајено, на Вуков рођендан, ученици деветих разреда и њихове одељенске старешине Гимназије „Никола Тесла“ су у Будиму положили венац цвећа на његов споменик и подсетили се, на јавном часу, на његово дело које је у 19. веку имало пресудан значај за развој српског језика и културе.

Споменик преко пута куће „Код златног јелена“, а близу „Рацког (српског) купатила“ подсећа и на честе Вукове боравке у Будиму, на његово лечење у бањи и сарадњу са српским књижевницима, књижарима и интелектуалцима у Будиму и Пешти.

Ученици: Ања Влајиновић, Ђорђе Вукадинов и Ана Добрић су прочитали пригодне радове писане за ову прилику које су припремили заједно са својим професорима: Андреом Мештер, Весном Седлачек, Славицом Зељковић и Милошем Ристићем. У њима је истакнут значај Вуковог рада, пре свега на реформи и стандардизацији српског језика и правописа, али и на прикупљању укупног народног стваралаштва, од пословица, лирске и епске поезије, до приповедака, писања речника, историографских списа.

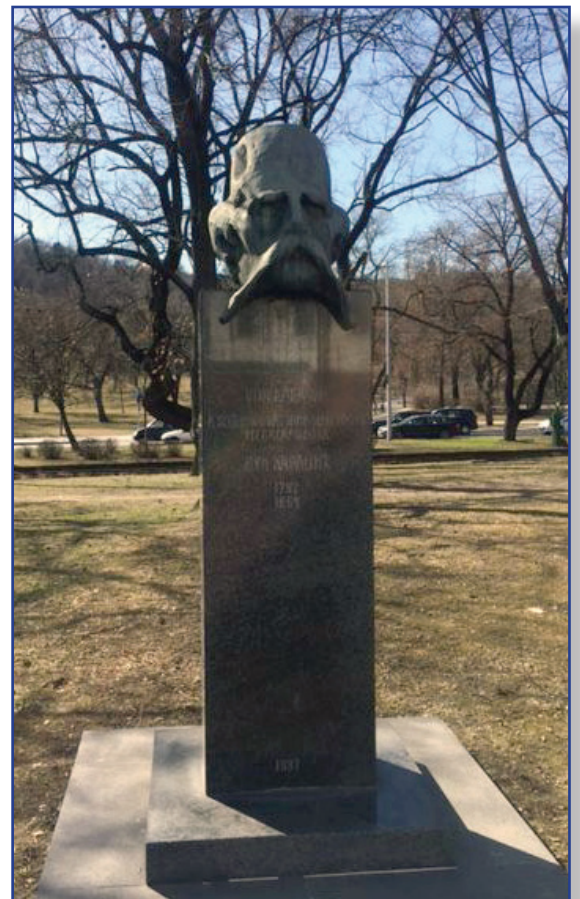
Човек и језик

Једна од најчешћих дефиниција каже да је језик средство изражавања. Али језик је много више од тога. Он није само пуко средство које узимамо споља као неку алатку за рад да бисмо са њом завршили неки посао. Филозофи кажу да „станујемо у језику“ и да је језик у нама. Помоћу језика човек открива свет, сазнаје га, именује ствари и бића око себе и односе међу њима, одређује садржаје појмова... Помоћу језика

човек сазнаје свет. Човек је стваралачко и друштвено биће. Да би био друштвен, он ступа у контакте са другим људима, помоћу језика. Човек је одређен својим језиком, он се идентификује преко језика, језик је део његовог бића, његовог идентитета. Он је ризница знања, кроз језик се преносе знања млађим генерацијама, без језика би то било немогуће. Кроз језик се развија култура једног народа. Језик и држава најчешће добијају име према имену народа, он је део идентитета једног народа. Срби говоре српским језиком. Са добрим познавањем језика можемо изразити и најдубље мисли и осећања. Кроз њега градимо међусобне односе, приближавамо се или удаљавамо једни од других. Поделе међу људима и народима почињу у језику и обрнуто, поделе међу народима стварају и разлике у језику.

Данас људи уче стране језике више него раније. Човек је постао грађанин света и зато мора да зна бар још један језик осим матерњег. Свој језик треба неговати, чувати и развијати, али погрешно је затварање у њега, него треба неговати везе са другим културама. Српски језик је богат, виталан и раскошан. Он се стално развија и обогаћује кроз стваралаштво својих уметника, књижевника, образованих људи. У језику је историја једног народа. Језик је старији од нације и државе, ако нација заборави на свој језик, она нестаје. Оно по чему се народи препознају у општој глобализацији јесте њихов културни идентитет који се у језику остварује. Када је реч о српском народу који живи у расејању, врло је значајно да не изгуби свој језик и себе у њему. Срби у дијаспори се могу одржати само у језику, без језика то не могу, прети им асимилација. У исто време, морају остати отворени за изазове модернизације, за њене аутентичне вредности и иновације. Из модерне културне интелектуалне ризнице човечанства треба селективно узимати само оно што је највредније, јер и ми општој културној баштини остављамо само оно највредније.

С. 3.

Бал под маскама

Последњи у низу маскенбала који се традиционално организују у Српској школи, био је маскенбал гимназијалаца. Пре тога су се представили најмлађи из забавишта, затим из основне школе и на крају ученици Гимназије који су овом приликом имали и веселу журку. Журка под маскама је одржана у фискултурној сали, 24. фебруара. Ту су биле: принцезе, пантомимичари, мачке, историјске личности, ликови из филмова, вампири, џокери, костури и још многи други знани и незнани ликови који су се, тако живописни и необични, нашли на једном месту. Приредба је имала и такмичарски карактер, јер је требало одабрати најатрактивнију и најоргиналнију, маску. Прву награду освојили су ученици 10.б, Павле Булатовић и Катарина Пузигаћа који су представљали чланове бенда Гунс н' Росес (Ахел Росе и Сласх). Награда је био један оправдан дан одсуствовања из школе. Другу награду освојила је ученица 12.б Ана Цветковић, која је представљала пантомимичарку. Награду за најуверљивији костим освојио је Далибор Нашпалић, ученик 12.б, а за најсимпатичнији костим, ученице 9.в Ана Добрић и Раја Ивова Спасова које су биле маскиране у црне мачке. Свима је припала иста награда, бон за школску кантину у износу од 2000 Фт. Ове године је додељена похвала и специјална награда за помоћ другим кандидатима око припрема маски, Петри Јовановић, ученици 11.а разреда која се

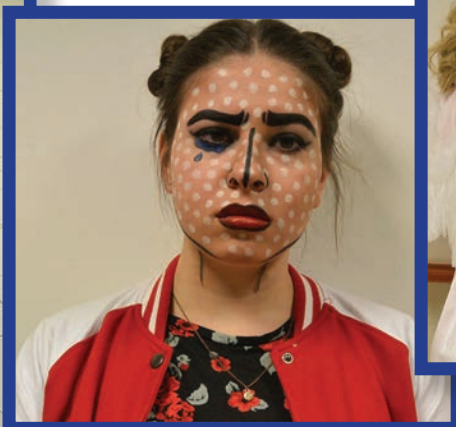

за ову прилику и сама вешто прерушила у мексичку сликарку Фриду Кало. Председник жирија била је професор ликовног Изабела Борза, а чланови: школски психолог Грација Брусњаи и професорка Драгана Васић. У жирију је била и Босиљка Фекете из 9.а разреда као представник ученика. Након проглашења и додела награда уследила је журка на којој су ученици играли, размењивали утиске о маскенбалу и уживали у дружењу. Слушала се

добра српска и страна музика и сви су били одлично расположени. Журка је завршена у 23:00 часа. За организацију програма постарао се Ђачки дом Никола Тесла и Ђачка самоуправа Гимназије испред које су биле ученице 11.6 разреда, Тијана Марков и Сара Матић. Штета што се није више ученика одазвало маскенбалу. Пропустили су једно занимљиво и весело вече. Маскенбал је прилика да покажемо своју креативност у шминкању и маштовитост приликом трансформације у омиљени лик. Следеће године планирамо организацију програма како би овај догађај био богатији садржајима. Све ове веселе приредбе су у част доласка пролећа и преображаја природе, а природа нуди неисцрпне инспирације за костиме. Ако би маскенбал био тематски осмишљен, такмичарски део би био интересантнији. У сваком случају, радујемо се унапред следећем сличном догађају.

Ирина Булатовић, 9.в

БРУЦОШИЈАДА 2016.

Бруцошијада, бруцошијада је сутра, бруцошијада! Сви деветаџи су узбуђени, сутра је та чувена Бруцошијада. Сви говоре о тој Бруцошијади, деветаџи данима уназад добијају загонетне поруке и сви су радознали. Радне суботе 26.11. је била Бруцошијада. Ујутру су десетаџи улепшали деветаке шминком, па је стигло на ред и јутарње разгибавање. Онда смо мало одахнули, до поднева. Одвојили су нас по групама и свака група је имала своји костим и задатак. Оно што је било заједничко свим деветаџима је био мед у коси и маркер на лицу. Онда је све званично

почело. Спортска сала је била предивно украшена у стилу теме која је гласила: „ОЛИМПИЈАДА”.

Излазили смо по групама, пре него што би извршили задатак, сваки деветаџи је иступио из реда и водитељ би прочитао његову прозивку. Након тога свако има свој задатак, а после задатка већини из групе следи казна. Имали смо 9 група. Када је и девета група обавила своји задатак, уследила је захвалница професорима који су учествовали у спремању Бруцошијаде, а након је започело и весеље уз трубаче, а касније и журка. Наизглед, Бруцошијада је имала јако добру тему, као и декорацију и стајлинг водитеља који су испратили тему. Било је занимљивих прозивки, као и задатака. Сви деветаџи су се на крају опустили на журци и мање више заборавили немиле

догађаје са Бруцошијаде. Ипак је ово дешавање нешто што се годинама практикује и нешто чега нема у свим школама. И ми смо морали проћи то као и сви ученици, свакако занимљиво искуство и нешто што ћемо памтити.

Мина Јаковљевић, 9.0

Пази шта радиш, чека те Бруцошијада!

... је реченица која је у нашој малој заједници Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти дочекала сваког првака. Неки су то схватили озбиљно, а други мање озбиљно. Но, свакако, једна од свечаности која се сваке године одржава, а по мом мишљењу, она је можда и најзанимљивија, одиграла се у суботу 26. новембра 2016. године са почетком у 18 часова у физкултурној сали наше гимназије. Све генерације које су прошле кроз овај „процес” знају колико је то напорно

и колико труда треба да се уложи у реализацију једне овако велике идеје. Бруцоши су покушали да покажу себе у најбољем светлу, али су се десетаци постарали да стварно засијају под рефлекторима овогодишње „Олимпијаде-Бруцошијаде”. 10.а, 10.б и 10.в су под вођством професорки Мирјане Трагор и Кристине Бекић, и професора Алена Нађа, добили праве скретнице уз помоћ којих је све испало феноменално. Као члан публике која је гледала свршен чин, могу рећи да су десетаци одрадили невероватан посао правећи паралеле са правом Олимпијадом кроз декорацију, костиме, па чак и задатке. Водитељи су у духу античке Олимпијаде носили златне венце, а женски водитељи и беле хаљине подсећајући нас на Стару Грчку. Између задатака паузу су испуњавали снимци снимљени од стране разредних старешина. На публику су највећи утисак оставиле игре са балонима (бруцоши су морали да пробуше балон радећи заједно) и са бананама (љушћење коре банане, без помоћи руку, док партнер придржава банану коленима). Током ових игара је у публици дошло до разних реакција, у зависности од тога како се коме свидело. Тог дана је путовао и бродић до Сентандреје поводом традиционалне манифестације „Дан сеобе”, па су тако многи ученици пропустили почетак Бруцошијаде, иако се он највише ишчекивао. Међутим, организатори су каснијим перформансом скренули негативне мисли ученицима уморним од пута. Верујем да су сви деветаци осетили олакшање видевши своје име на видео-биму заједно са прозивком. Шаливе прозивке су им измамиле само осмех на лице, а самим тим их је и цео овај догађај зближио, као и десетаке којима се све потрошено време исплатило. Паника, стрес и свађе, а са друге стране шале,

договори и пробе су имали и више него одличан крајњи резултат. Цика и аплауз публике им је само била додатна сласт, поред показивања бруцошима „ко је главни”. Као трешња на врху торте, разредници десетих разреда су нас изненадили доведши трубаче који су подигли већ постојећу изузетно позитивну и енергичну атмосферу. У суштини, када све сагледамо, заправо видимо колико смо, сви ми као ђаци Српске гимназије „Никола Тесла” у Будимпешти, присан колектив, па чак и ако је у питању „тестирање” наших бруцоша, изаћи ћемо само приснији једни с другима, што нас и чини овако чврстом заједницом. То је само једна од многих ствари које ме чине поносном што се могу назвати ђаком ове школе.

Бродарење Дунавом

Суботњи дан, 26. новембар, био је све само не уобичајени дан за нас ђаке Српске гимназије „Никола Тесла“ у Будимпешти. Преподне смо провели у ђачким клупама, док је поподне било резервисано за традиционално крстарење Дунавом поводом „Дана сеобе“.

После наставе пожурили смо право ка пристаништу које се налази код пештанске Редуте (Vigadó), одакле је

испловљавао брод „Győr“. Нешто после пола два, брод је запловио пут Сентандреје. Већ на самом почетку, са првим звуцима тамбурица, атмосфера се дигла на завидан ниво и није јењавала све до краја нашег крстарења. Текст о нашим бескрајним сеобама читала је наша гимназијалка Анђела Теслић, ученица 12.6 разреда и наш бивши ученик, сада већ студент Мирко Кркељић.

Иако је био крај новембра, и напољу владала хладноћа, овај дан био је обасјан сунчевим зрацима, што је додатно улепшало овај догађај. Искористили смо чари сунца и на сликама сачували ове незаборавне тренутке који ће нас пратити дуго током нашег живота.

Након сат и по пловидбе, направили смо паузу у Сентандреји, симболу вишевековног српског живота и православне традиције у Мађарској.

Прошетали смо њеним лепим уличицама и покушали да осетимо древни дух ове варошице.

Током повратка за Будимпешту уживали смо у наступу КУД-а „Банат“ из Деске. Они, мало храбрији, ухватили су се у коло са фолклорашима, док су остали певали са стране.

Нашем излету ближио се крај када смо са брода угледали прелепе будимпештанске мостове и Парламент који сија у свом најлепшем издању. Око седам сати, упловили смо

у пристаниште и насмејаних лица сишли са брода и понели са собом низ лепих успомена.

И још једном, били смо у прилици да будемо део наше српске заједнице у Мађарској, да осетимо топлину око срца и да ван граница Србије чувамо сећања на подвиге нашег народа и захвалимо прецима на свему што су за нас створили.

Милица Јокић, 12.6

Дављеник

Негде на пустом острву амбиција, жеља, маштарања и љубави насукао се један мали Нчамац чији једини путник би једна наизглед млада девојка. Исцрпљена од дугог и напорног пута, обучена у скупе рите на уморном лицу са тек по неком бором изгуби свест и попут листа врбе ношене лаким јесењим поветарцем паде на земљу при првим несигурним корацима. Да је какав сликар негде из прикрајка посматрао не би умео насликати ту непрегледну пустару. Да је какав речити човек сведочио, а затим говорио, не би могао описати ту тишину, тескобу и безнађе који су се попут плиме ширили.

Тек кад сунце крене пут запада, а бела се месечева светлост појави над острвом, девојка поче пузати по песку покушавајући да устане. Дезорјентисана, бесциљно је лутала, док су се под њеним ногама смењивали песак, макадаш и најзад трава. Био је то дар од Бога, велики зелени тепих изнад кога је и ваздух чак био другачији, пријатнији. Дубоко удахну, чврсто стаде и у налету необјашњиве наде настави пут стазе месечеве светлости, тражећи познату силуету људског тела. Тишина која је парала уши постајала је све гласнија сваким уморним кораком, а бука недавне олује која ју је ту и довела била је тако далеко, можда чак и миљама далеко.

Занесена мислима о страхотама олује на отвореном мору, ни не примети да се на стази којом је ишла испречило нешто што је личило на бунар људском руком направљен. Заправо, не примети га све док малтене замало из прве руке не упозна његову дубину. У страху устукне изненађена оним што испред себе види, свесна спознаје да можда није једино разумно биће које се на овом острву обрело. О како је застрашујућ осећај немоћи! Глас јој проломи тишину, а урлик попут гонга одзвони равницом. Она поклекну, сломљена, сама, препуштена болу судбине чија је боја личила на тамно небо изнад ње. Сузе кренуше низ њене образе, идући попут тужне поворке која на вечни починак испраћа вољену особу, неки можда млад, прерано угушени живот. Ослањајући се на ивицу бунара, дрхтећи, плакала је, чинило се, сатима док и последњи бисер није напустио те две куће крупних зелених смарагда.

Анастасија Топаловић, 12.б

Излет у Сентандреју

Био је ведар, помало ветровит дан и у ваздуху се осећала усхићеност међу ученицима 9. разреда. На дан обележавања почетка Мађарске револуције 1848/49. године који се обележава као државни празник, одлучили смо да се запутимо ка Сентандреји, на излет са својим професорима Славицом Зељковић, Зорицом Јегер, Грацијом Брусњаи и Лазаром Которчевићем. Сентандреја је једно од највећих српских насеља на северу Мађарске. Она се налази на свега двадесетак километара од Будимпеште, али када крочите на њену калдрму, имате осећај да сте зашли миљама далеко и још бар два века уназад. Шетња барокном чаршијом подсећа на путовање у прошлост. Све је овде успорено, натенане, на миру. Црвени кровови, капије од кованог гвожђа, мноштво галерија, малених занатлијских радњи, породичних винарија, сувенирница и мини гостионица – „разгледница” је Сентандреје. Њен значај огледа се како у културној и духовној заоставштвини, тако и у вредним и трајним споменицима који кроз векове потврђују историјско постојање Срба на овим просторима. Највећи број Срба овде се доселио у 17. веку за време Велике сеобе Срба предвођене патријархом Арсенијем Чарнојевићем. На сваком кораку се сусрећемо са српским бароком, који се огледа у високим звонницама цркава, док су оне саме украшене дуборезима и позлаћеним иконостасима, капијама од кованог гвожђа, тремовима и косим црвеним крововима који су јединствени примери споменика које је један народ подигао у туђој земљи. Срби, одвојени од своје матице, свесни свог историјског постојања стварали су вредна и трајна дела која и сада потврђују њихово некадашње постојање на овим просторима. Након што смо стигли, упутили смо се ка центру, на Главни трг. У шетњи до њега прошли смо поред меморијалне плоче и споменика Јакову Игњатовићу, нашем познатом романописцу из 19. века. Ту смо мало застали, сликали се и присетили се његовог живота и стварања. Да бисмо стигли до Главног трга велико искушење је било проћи поред чувених посластичарница „Добош” и „Сабо”, а не ући у тај рај за сладокусце

и не пробати нешто од чувених посланица. Једно од главних обележја Сентандреје јесте Еснафски крст изграђен 1763. године од стране Српског трговачког друштва после епидемије куге. Крст је направљен од црвеног мермера са украсима од кованог

гвожђа, богат резбариама у рококо стилу. Налази се под заштитом УНЕСКО-а као споменик светске културне баштине. Иначе, прелепи крстови су расути по самој вароши као посебна духовна станишта и знамења, а и као места окупљања мештана, па се поред Еснафског крста могу видети и крст кнеза Лазара, Табачки крст

и Крст виноградара. Обишли смо и Градску кућу, прошетали до зграде Препарандије у којој је 1812. године основана прва Српска учитељска школа. Мађарска влада је зграду вратила српском становништву, па се планира да се у њу пресели музеј како би туристи могли да виде и упознају историју Срба на једном месту. У склопу нашег обиласка била је предвиђена посета Богородичиној, односно Београдској цркви, у чијој порти се налази музеј. Београдска црква је и данас активна и у њој се обавља богослужење. Има предиван иконостас са иконама украшеним позлатом. То су права ремек дела сликарства и примењене уметности. У музеју, при цркви, налазе се православне српске реликвије из 17. века до данашњих дана, вредне рукотворине кујунџија од сребра и злата и збирка свештеничких одежда које су везле веште женске руке. Кроз музеј су нас спровели владика Лукијан, епископ Будимске епархије и администратор Темишварске дијецезе, и ђакон Варнава који су нам нагласили и показали неке од најстаријих експоната у музеју, као што је путир из 15. века од позлаћеног сребра, затим крст са распећем и позлатом који има изузетну вредност, дело непознатог дуборесца с краја 16. века. Својом лепотом се издваја и икона патријарха Арсенија Чарнојевића из 18. века. Након обиласка, имали смо слободно време за шетњу и дружење. Посетили смо и Српски ресторан где смо се засладили топлим палачинкама. Ту смо предахнули да сумирамо утиске, а затим смо кренули пут Будимпеште. Мислим да је свако од нас у овим лепим и несвакидашњим улицама могао да нађе неки део који га неодољиво подсећа на домовину и топлину дома. Из Сентандреје понећемо лепа и нежна сећања, у нади да ћемо их током школовања у Српској гимназији на Тргу ружа обновити.

Марија Сумић, 9.в

Ја, макароне, он и његова змија

Данас сам га случајно срела. У сред куповине у једној продавници, налетела сам на њега. Као и увек, на његовом лицу био је тај искривљени осмех одушевљења. Као да су векови прошли од последњег сусрета. Све ми се чинило другачије. Имао је на себи одећу по последњој моди и браду, ни трага од његовог реперског фазона у који сам се заљубила. Све је било другачије, али опет то је био онај стари, моја прва љубав, мој С. Том његовом враголастом осмеху нисам и даље могла да одолим. Одлучила сам да му приђем, „било би лепо попричати с њим”, помислила сам. Док сам прилазила његове сањиве очи погледале су ме испод црних густих обрва, колена су ми заклецала, а онда сам угледала њу. За главу нижа од њега, плаве косе и ситних очију, попут неке змије прилазила је и увијала се око њега, као да је желела да ми покаже да је он сада само њен. Не обазирјући се пришла сам и загрлила га. Осетила сам у том тренутку онај исти чврсти загрљај његових мишићавих руку, баш као некада. Тада сам схватила да, колико год година да је прошло, неке ствари остале су исте. Испод те модерне одеће и даље се крије онај маштовити сањар ког сам волела. Као и сви бивши љубавници, полуукочено смо ћаскали. Устаљена питања о животу, послу и породици уследила су једно за другим. На моју велику жалост, нисам пропустила ни да упознам његову нову драгу. Мала змија очигледно има име, али, не питајте ме које, нисам се тиме замарала. На крају разговора је по обичају дошло оно чувено „морамо једном попиту кафу да се испричамо к’о људи”, а нисмо заборавили ни оно „баш ми је драго што сам те срела, чујемо се обавезно”. Окренувши му леђа наједном сам се нашла изгубљена. Око мене слаткиши у рафовима, а у мени горчина. Сада су се у мојој глави множила питања о срећи, судбини и љубави. Стајала сам тако непомично размишљајући о пролазности свега тога. Да ли је заиста могуће да крај једне особе останемо цео живот? Звучи ми немогуће да неко никада више не пожели никог другог. Живот се тако брзо мења, послови, планови, деца и њихово одрастање, и за све то време – једна особа, ма немогуће. Где сам погрешила? Од када сам ја постала оволики песимиста? Тражећи макароне помислих: „Па ти Катарина стварно ниси нормална, имај мало наде, сродне душе заиста постоје!”

Катарина Поповић, 12.6

Наша школа сада већ традиционално сваке године осваја медаље у разним спортовима. Овог пролећа „Тесла” је своје представнике имала у одбојци, кошарци и фудбалу.

Теслине одбојкашице освојиле су прво место на затвореном првенству Будимпеште и тиме оствариле пласман на државно првенство. Државно првенство из одбојке одржаће се од 21. до 23. априла у Кечкемету, а наше одбојкашице ће бити браниоци титуле.

Златне кошаркашице које су такође браниоци титуле првим местом на градском првенству, освојиле су карту за одлазак на државно првенство.

Кошаркаши су такође освојили прво место у Будимпештанској лиги. Они ове године одлазе припремљени тешким тренинзима с надом да ће доћи до злата о ком маштају сваке године. Државно првенство из кошарке одржаће се од 7. до 9. априла у Печују.

Фудбалери „Тесле” су освојили треће место на Будимпештанском првенству и својом игром показали прави тимски дух и жртвовање за тим.

Катарина Поповић, 12.6 👑

Невреме

Имаш све што ти треба. Све што хоћеш.
Јесте, ту и тамо се брод пољуља,
улије сумњу, страх. Али ти имаш сврху.
Имаш сунце. Ватру. Људе.
И људи имају тебе.
Како је добар осећај смејати се.
Ходати улицом са осећајем
да те прате хиљаде.
Па шта је и запети о камичак,
кад умеш и стену да прескочиш.
Шта је слушати везане, огорчене керове
како лају на тебе из немоћи и завиде,
кад можеш претрчати свет. Слободно.
Колико је то добар осећај. Сачувај га.
Знам да га не поштујеш. Мислиш да ће свет
заувек бити на твојој страни.

Доћи ће невреме.
Глупа грешка ће сравнити идилу.
Неспоразум ће отерати људе.
Саможивост ће бити примећена
само на супротној страни.
Можда је невреме већ и дошло.
Можда ходаш улицом и осетиш жегу.
Долазиш до краја улице или неког лавиринта,
и не можеш назад. Али сад нема жутог сунца.
Ни црвеног пламена који би ти
обасјао пут. Сад си рањив.
Свима си лака мета; и сопственим мислима
и зидинама и псима што лају.
А ти нећеш разумети због чега
су глупи киша, олуја и гром баш
теби одузели оно што си волео.

Проћи ће време.
Вратиће ти се снага, сигурност, разум.
Добићеш жељу да опет прескачеш стене
и трчиш маратоне.
Проћи ће и невреме.
И на крају, кад схватиш да невреме чине
само киша, ветар и громови, најзад ћеш
схватити колико је само добар осећај уживати
у оном што је тренутно и сигурно.
Колико “заувек” нема право значење.
Колико нас оно што је добро
никад заправо не напушта.

